

Vesztergom Andrea; anya, tanítónő, költőnő az *Irodalmi Jelen* költészeti díj tulajdonosa. Egy ember több szerepben. Több jól sikerült szerep. Jól sikerült, mert nem eljátszott, hanem megélt szerepkörök. Egy élet munkája szeretettel, munkával, még több munkával, kitartással, türelemmel és csodálatos szerénységgel.

- A közelünkből, Zircről származol, ahol 19 évet töltöttél. Egy interjúban szigetnek nevezted a várost, ahol jóemberek élnek, és ahova visszavágyódsz. Most is így érzel?

- Igen. Most is úgy érzek, mert a visszavágyódás folyamatosan munkál bennem. A "hazamenni", mint kifejezés még mindig egyenlő a számomra azzal, hogy Zircre vagy Veszprémbe utazni, napokat ott tölteni. Igaz, a gyerekeimet Budapest már sajnos teljességgel beszipantotta, de mivel ők itt születtek, számukra ez a természetes. Időnként sajnálom is őket azért, hogy nem tudják, milyen "bakonyi gyereknek" lenni. Veszprém megye mindig a szűk hazám marad.

- A pedagógus pályát választottad. Annak is az egyik legnehezebb ágát a sérült gyerekek oktatását. Mi indított erre?

- Csupán másfél év telt el úgy, hogy nem valamilyen sérüléssel vagy fogyatékkal élő gyermekekkel foglalkoztam, az is kényszerpálya volt. GYES-ről nem tudtam visszamenni arra a munkahelyre, ahonnan eljöttem: egy antiszociális (droggal és prostitúcióval érintett), ifjú lányokat segítő speciális gyermekotthonban dolgoztam, meg egy gyámhivatalban hivatásos

gyámként, illetve kirendelt gondnokként tevékenykedtem, cselekvőképességükben korlátozott fiatalok és felnőttek életvezetését segítettem. Nagyon szerettem azt is, de miután az autizmussal élő kisgyerekekkel való foglalkozás lehetőségére rátaláltam, gyakorlatilag azonnal tudtam: mindig ezt kerestem.

Főként azért, mert amikor édesanyaként egy nagycsoportos szakvéleményen azzal a szóval szembesültem, hogy autizmus, még semmit nem tudtam erről az állapotról. Nyilván hallottam róla, de az olvasmányélményeimen kívül nem érintett. Most viszont elmondható, hogy minden életemet érinti: igen, főként autizmussal élő kisgyerekekkel foglalkozom. Értem, megértem, valamint végtelenül szeretem őket. Nem is tudnám elképzelni máshogyan az életemet, csak az ő közelükben, a tanításukkal, a nevelésükkel, és lehet, hogy hihetetlen, de magam is tanulok tőlük. Teljesnek érzem az életemet.

- Az autista gyerekekkel való foglalkozás rengeteg türelmet, odafigyelést, szakmaiságot igényel. Honnan merítesz mindehhez erőt, energiát?

- A mai kor gyermekeinek az érzései nem, csupán az őket ért ingerek változtak ahhoz képest, amilyenek mi – a negyvenes korosztály –, voltunk gyerekként. Körülöttük egyfolytában nyüzsögnek az információk, kénytelenek ehhez alkalmazkodni. Szerintem mi magunk is ezt csináljuk, felnőtként. Természetes az, hogy átveszem az érzéseiket, s ha akarom, ha nem: ismernem kell a trendet. A felelősség, az értékrend kialakítása kényes egyensúly, de szerencsére ma is létezik igényes szórakoztatás, amely felé lehet őket terelgetni. A korai gyerekverseimet a két saját kisfiam ihlette, a mostaniakat a tanítványaim.

- A fiataloknak szóló verseid a máról, a mai gyerekekről az ő valós gondjaikról szólnak. Honnan tudod ilyen pontosan, hogy számukra mi a fontos? Hogyan lehet egy büntetést – a Saroklakó című versedre gondolok

–, ennyire humorosan bemutatni? Szinte kedvet kap az olvasó a sarokban álláshoz.

- A *Saroklakó* című versnek nincsen valóságalapja. Egyik gyerekem se állt sarokban soha, én magam is csak egyszer, de akkor valóban komisz voltam. Elszöktem a nagymamámtól Zircen, mert megsértődtem, szegény óráig nem tudta, merre keressen, végül visszamentem az erdőből, és akkor sarokba állított, és a könnyei voltak az igazi büntetésem. A *Saroklakó* megosztó, mert miután az OFI olvasókönyvbe belekerült, külön fórum nyílt a negatív hozzászólásokból. Ezen csak mosolyogni tudok, mert bár vallom, hogy léteznek "rossz

gyerekek", nem a szó negatív értelmében véve rosszak ők, inkább sokkal több türelmet és odafigyelést igényelnek, túlmozgásosak vagy beszédkényszeresek, időnként természetesen engem is képesek kihozni a béketűrésemből, de sarokba soha nem állnak. Az a vers egy kis elnézően megmosolyogtató gyermekmonológna készült. Én sajnálom a legjobban, ha támadják, ha belelátanak olyan rétegeket, amelyek nem léteznek benne.

- Köszönöm a meghívást, nem szoktam és nem szeretek szerepelni, de az előzetes levelezésem teljességgel azt diktálta, hogy Nagyalásony diákjaival szeretnék találkozni. A gyerekek mindenhol gyerekek, romlatlan lelkű, a szépre fogékony kis nemzedék, szívből remélem, hogy a jelenlétemmel hozzájárulok ahhoz, hogy egy szép napot, produktív délutánt nyújthassak nekik.

Cikk: Bokor Livia

Fotó: Cs. Marton Livia